

Spørgsmaalet nu foreligger, bør Rigsdagen ikke betænke sig paa at gaa til en Anerkendelse af den Konvention, der ligger paa vor Plads, og som vi i det lukkede Møde har faaet nærmere Forklaring om. Ingen ved, hvorledes Forholdene vil udvikle sig. Der er sagt, at vi skal beholde Øerne, til Krigen er sluttet — og gid dette snart maatte ske —, for at se, om vi da kan faa mere ud af dem; men den Slags Tale er jo kun Fremtidsmusik. Ja, var det saadan, at man vidste noget bestemt om denne Sag i Fremtiden, saa at der kunde siges til os: Lad os vente, til denne ulyksalige Krig er til Ende, saa kan vi forvente noget helt andet til Erstatning for Øerne, var det noget andet, men jeg synes ikke, at Forholdene berettiger os til at gaa ud fra, at det vil komme til at ligge saadan — det er jo vanskeligt her i Salen i et offentligt Møde at komme ind paa, hvilken Magtgruppe der i saa Henseende kunde være Tale om, og man gør derfor bedst i, for ikke at komme til at kollidere med Neutraliteten, at sige, at der kunde være Tale om begge Magtgrupper, og hvis jeg altsaa personlig nærede den Opfattelse, at der saaledes kunde komme til at foreligge en Situation, under hvilken vi var heldigere stillede med Hensyn til en Afstaaelse af Øerne, end vi er for Øjeblikket, vilde jeg ikke tage i Betænkning at lade være med at sige Ja til Konventionen, men da jeg nærer den Opfattelse, at en bedre Situation end den, der nu foreligger for os — og her tager jeg ogsaa Krigssituationen i Betragtning —, ikke kommer til at foreligge, kan jeg og vil jeg paa min Gruppens og egne Vegne tilraade at anerkende Konventionen, saaledes som den foreligger.

Slengerik: Jeg vil ogsaa som den sidste ærede Taler anbefale det foreliggende Forslag til Beslutning af Rigsdagen. Jeg skal gøre det i ganske faa Ord; men forinden vil jeg dog vende mig til de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen). Jeg indrømmer, at det ærede Medlem var meget stillfærdig i Formen, hvilket var en glædelig Modsætning til den ret ubeherskede Agitation, som i disse Dage drives mod de dansk vestindiske Øers Afstaaelse til Amerika, men paa den anden Side kan det dog ikke nægtes, at det ærede Medlem var tilstrækkelig stærk i Realiteten, idet han profeterede, at dersom Regeringen ønskede Afstaaelsen af de dansk vest-

indiske Øer gennemført nu, maatte han og hans Parti gaa derimod. Altsaa, jeg indrømmer, at det ærede Medlem var stillfærdig i Formen, men stærk i Realiteten. Deri ligger imidlertid ikke, at det ærede Medlem var særlig stærk i Logikken, thi det forekommer mig, at hans Logik ikke var rigtig i Orden. Det ærede Medlem indrømmede, at de saglige Grunde, der er til Stede for at stemme for det foreliggende Forslag, er de samme som de, der fandtes i Samlingerne 1901—02 og 1902—03. Det ærede Medlem var inde paa forskellige Talemaader, der blev fremsat den Gang fra deres Side, der var Modstandere af Øernes Overdragelse til Amerika, han var inde paa dem ganske kort og imødegik dem ogsaa ganske kort, men stærkt i Realiteten. Talen om, at det var et Stykke Danmark, der blev afstaaet, havde det ærede Medlem sagt Nej til den Gang, og den sagde han Nej til nu; man havde set andre Lande handle med deres Kolonier; vi havde selv købt disse Øer, og vi kunde ogsaa godt sælge dem. Der findes ikke hos det ærede Medlem fra Ringkøbing noget som helst af alt det, som de, der er Modstandere af Overdragelsen til Amerika, i denne Tid kører op med ude omkring i Landet. De maa derfor vide, at det ærede Medlem fra Ringkøbing ikke er deres Meningsfælle. Vi hørte nok, at enkelte af Tilhørerne raabte „Hør“ til det ærede Medlem, men det forstummede ret hurtigt, og jeg tvivler ikke om, at de, der raabte „Hør“ fra Tilhørerlogen, blev skuffet, efterhaanden som det ærede Medlem i sin Argumentation kom frem med, at saglig set var der fra hans Side intet i Vejen for at stemme for en Overdragelse af de vestindiske Øer til Amerika. Det slaar vi altsaa fast.

Saadan stod altsaa det ærede Medlem i 1902, og saadan staar han ogsaa nu, men — siger saa det ærede Medlem — der er en Forskel paa 1902 og 1916. Der er for det første den store Krig — det er for saa vidt glædeligt, at det ærede Medlem fra Ringkøbing nu har faaet Øje paa den store Krig; der var en Tid, hvor han ikke saa tydeligt saa den, men nu er den der, og vi har set den alle sammen; ogsaa det ærede Medlem fra Ringkøbing har set den, særlig paa en Tid, hvor han kan have Brug for den i sin Argumentation. Nu, siger det ærede Medlem, maa vi vente, til denne Krig er til Ende, thi, siger han, det er muligt — saaledes ræsonnerer nogle —, at de vestindiske Øer ved Krigens Afslutning kan byde os Fordele, Fordele, som der knap nok